

PHẦN MỘT

Chị Hai! Ảnh tới rồi kìa!

Tiếng “ảnh” ở đây Ngọc Hiền nói dành cho Cao Khải. Dáng vóc cao to đẹp trai như cao bồi Texas, Khải còn có rất nhiều tiền. Ngọc Thúy hồi hộp đưa tay lên ngực, cô vừa hạnh phúc vừa hãnh diện vì cô đã lọt vào mắt người đàn ông mà con gái cả xóm này mơ ước.

Cao Khải bước vào với giỏ quà trên tay, anh đưa cho Ngọc Hiền:

- Cát giùm anh!

Ngọc Thúy vờ nũng nịu:

- Anh đến nhà chơi là quý rồi, còn mua quà chi vậy?

- Có là bao đâu.

Khải ngồi xuống ghế, anh âu yếm ngắm Ngọc Thúy:

- Tối nay có phim hay lắm trên thị xã, đi với anh nghen? Nếu em ngại, để anh xin bác cho.

Ngọc Thúy gật nhẹ:

- Dạ.

Cô biết cha mình sẽ đồng ý thôi, vì những món quà của Khải mang đến đều có giá trị.

- Để anh đi gặp ba nhé!

Khải đứng lên, anh không quên ôm qua người cô và hôn nhẹ vào má. Ngọc Hiền sung sướng nhìn theo, cô hoàn toàn quên mất Phú Quang và lời hẹn ước chung đôi.

Khải đi ra sau, anh vui vẻ và lễ phép chào ông Trí:

- Cháu xin phép bác, cho cháu mời em Thúy đi xem phim trên thị xã.

Vừa nói, Khải vừa hào phóng dúm vào tay ông Trí hai tờ giấy bạc một trăm:

- Cháu biếu bác uống cà phê.

Ông Trí mừng rỡ:

- Cảm ơn cháu. Được mà, cháu cứ dẫn em đi chơi.

Vậy là xong, Khải nói thêm dăm ba câu nữa rồi đi lên. Anh nháy mắt:

- Đi thay quần áo đi cung. Mặc chiếc áo bửa đó anh mua cho em đây.

Ngọc Thúy hơi nhăn mặt:

- Chiếc áo đó cổ rộng quá anh ạ.

- Em sao vậy, có cái cổ thon và cao, nước da em trắng, phải biết cách ăn mặc tôn nhan sắc mình lên chứ. Đi với anh, anh bảo vệ em, đừng sợ gì cả.

Ngọc Thúy quay vào. Cô vốn khéo tay vừa là cô thợ uốn tóc và trang điểm cô dâu nên biết cách làm cho mình đẹp hơn lên. Cô bước ra e lệ khép nép. Khải hài lòng:

- Em nghe lời anh ăn mặc, em sẽ nổi bật và sang trọng nhất trong xã này đấy. Xem nào, chiều nay em xinh quá là xinh đó.

Khải hôn nhẹ lên chiếc gáy trắng ngần. Nụ hôn cho toàn thân Ngọc Thúy nổi gai. Cô và Phú Quang quen nhau từ nhỏ và yêu nhau lúc lớn lên, song Phú Quang chỉ dám cầm tay cô. Còn Khải, anh yêu là biểu hiện tình cảm say đắm của mình, Ngọc Thúy vừa thích vừa sợ.

- Mình đi thôi em!

- Anh đi bằng xe gì vậy?

- Xe hơi, anh đậu đằng kia.

Khải ôm quàng qua eo Ngọc Thúy, thân mật đi sát vào cô.

- Chiều nay em xinh quá, anh chỉ muốn hôn em thôi.

- Mình đi xem phim gì hả anh?

- Đi ăn rồi hãy xem phim. Phim Mỹ loại hành động, em thích không?

Xưa nay có khi nào Ngọc Thúy xem phim Mỹ đâu, nhưng nếu bây giờ cô nói không thích xem phim Mỹ thì quê quá, nên gật đầu:

- Dạ.

Xe ra đến thị xã, Khải chọn quán ăn sang nhất, đưa Ngọc Thúy vào. Quán sang quá, Phú Quang có bao giờ dám dẫn cô vào những nơi sang trọng như thế này, họ chỉ đi qua, thèm thuồng nhìn vào qua cánh cửa kính.

- Em uống gì Thúy? Hay anh gọi rượu vang nhé?

- Rượu vang hả? Em không biết uống đâu.

- Không say đâu. Để anh gọi em uống thử xem, ngon lắm!

Khải đặt thức ăn, anh gọi đến mấy món, xong bảo mang rượu khai vị ra trước. Rượu mang ra, anh rót vào ly cho cô, âu yếm:

- Nào, em uống thử xem!

Màu rượu vàng ánh, mùi thơm dịu dàng. Ngọc Thúy sợ Cao Khải chê mình quê mùa nên bung lên uống. Nhưng... rượu ngon quá, mùi rượu thơm nước ngọt nồng.

- Sao, ngon chứ?

- Em cứ tưởng đắng hay khó uống như rượu nếp.

- Trời đất! Rượu này gần cả triệu một chai. Còn rượu nếp có mười ngàn một lít, làm sao so sánh được.

Ngọc Thúy le lưỡi:

- Anh nói rượu này một triệu một chai?

- Ừ. Hình như một triệu một hai một triệu hai một chai. Có tiền cứ hưởng thụ chứ em.

Ngọc Thúy nhìn Cao Khải khâm phục:

- Anh giàu lắm phải không anh? Mà anh làm nghề gì vậy?

- Anh làm nghề bán xe ô tô qua biên giới. Có ngày bán được xe lời nhiều, anh ăn xài cho kỳ hết.

- Anh không để dành hậu thân hay là... cưới vợ sao?

Khải bật cười nheo mắt:

- Cưới vợ? Em chịu lấy anh không?

Ngọc Thúy đỏ mặt cúi đầu. Cô không biết anh nói thật hay nói chơi. Nếu là sự thật, đây là điều cô mong ước. Thúy ăn mà ngỡ mình đang mơ. Khải âu yếm gấp thức ăn cho cô.

- Ăn đi chứ em, thức ăn không ngon à?

- Ngon lắm. Anh Khải! Anh luôn tiêu xài phung phí như thế này sao?

Khải nhún vai:

- Anh không lệ thuộc đồng tiền đâu, có tiền cứ xài. Hay là giữ hộ anh tiền sau này nhé?

Bàn tay anh đặt lên bàn tay cô, mắt anh dịu dàng trao cô, anh đã hoàn toàn chinh phục được cô.

Rời quán ăn, hai người đi dạo.

- Em muốn xem phim không? Một lát nhé, không cần xem phim rạp đâu.

Xe chạy một lúc, Khải tấp vào một căn nhà có hàng rào cây um tùm phía trước, anh tự mở cửa và lái xe vào. Nhìn bên ngoài bình thường, song bên trong lại tráng lệ, Ngọc Thúy ngăn người ra:

- Nhà của ai vậy anh?

- Cửa thằng bạn. Em ngồi đi!

Khải để Ngọc Thúy ngồi đó, anh đi ra sau rồi trở ra với khay nước trên tay, có hai ly rượu.

- Rượu này uống mới ngon nè.

Anh mở truyền hình, bật máy đĩa.

- Em muốn xem ca nhạc không?

Không chờ Ngọc Thúy đồng ý, Khải mở máy, màn hình hiện ra người ca sĩ nước ngoài đang hát. Ngọc Thúy bung rượu lên uống, rượu ngon hơn cả rượu một triệu một chai lúc này.

Khải tắt ngọn đèn lớn, mở ngọn đèn chùm màu vàng cho ánh sáng nhàn nhạt tỏa xuống. Anh kéo cô dậy.

- Biết nhảy không, nhảy với anh bài Tango này đi.

Ngọc Thúy ngượng ngập:

- Em không biết nhảy đâu.

- Anh dạy cho, dễ lắm.

Một tay anh nắm tay cô, một tay đặt lên hông cô.

- Em bước tới một bước, lui một bước nhé.

Ngọc Thúy lúng túng bước, cô giẫm lên cả chân Khải. Anh không chú ý mà nhìn sâu vào mắt cô.

- Ngọc Thúy!

- Dạ.

- Anh yêu em.

Anh cúi gần sát cô, Ngọc Thúy như mê đi trong lãng mạn, bất giác cô khép mắt nhận nụ hôn. Men rượu say lẫn men rượu tình, anh hôn cô thật lâu, thật dịu dàng, rồi anh bế cô lên cánh tay rắn chắc của anh, đi lại chiếc ghế dài, nhẹ nhàng đặt cô xuống, cả thân hình anh phủ lên người cô, và anh bắt đầu hôn cô nhiều hơn nữa, từng nụ hôn cho nhiều cảm giác. Chiếc áo trên người Ngọc Thúy rơi ra, cô phơi bày nguyên thủy trước mắt anh, anh say sưa chiêm ngưỡng cô, Ngọc Thúy không còn can đảm từ chối những nụ hôn như nhấn chìm cô xuống đến tận cùng...

...

- Em có giận anh không?

Nước mắt Ngọc Thúy chảy ra:

- Anh không bỏ em chứ?

- Không đời nào.

Khải hôn cô lần nữa rồi giúp cô mặc áo vào, anh vén tay áo xem đồng hồ:

- Anh rất muốn có em bên cạnh, song anh hứa với bác đưa em về nhà. Chúng mình phải xa nhau thôi.

Khải rút trong túi quần ra cọc tiền dày cất vào xấp tay của Ngọc Thúy.

- Ở đây chắc khoảng mười mấy triệu gì đó, em cầm tạm. Ngày mai anh phải qua Miên, có lẽ một tuần mới về. Khi về, anh sẽ tìm em.

Anh lại hôn cô. Ngọc Thúy không hiểu cảm xúc của mình lúc này ra sao, vừa hạnh phúc vừa tiếc nuối vì mình đã trao cuộc đời cho người đàn ông xa lạ. Có quá vội vàng không khi cô không biết gì về anh cả, chỉ mỗi một điều anh nói anh yêu cô và chi tiêu hào phóng.

Trả Ngọc Thúy xuống trước nhà cô, Khải dịu dàng ôm cô vào lòng:

- Tuần sau anh về, anh sẽ đi tìm em. Còn bây giờ, em xuống xe và vào nhà đi. Ngủ ngon em nhé!

Ngọc Thúy bước xuống xe, cô bàng hoàng nhìn theo xe của Khải. Anh có còn đi tìm cô nữa không?

Ngọc Hiền kêu lên sung sướng:

- Chị Hai ơi! Những mười bốn triệu lận đó chị. Nhà mình có tiền thuê mặt bằng, mở tiệm uốn tóc rồi.

Nhìn vẻ mặt hớn hở của em gái rồi của cha của mẹ, Ngọc Thúy dịu lòng. Cô trao thân cho Khải cũng xứng đáng đó chứ. Anh sẽ cưới cô làm vợ và cho cô cuộc sống giàu sang, các cô gái trong xóm này phải một phen ganh tỵ cho mà xem.

Cô nói bằng giọng hân hoan:

- Ảnh nói khi về, con cần bao nhiêu, ảnh sẽ đưa thêm.

Bà Trí vui mừng:

- Vậy nó có nói sẽ cưới con không?

- Dạ, có ạ.

Cả nhà chột vui như ngày hội. Ngọc Thúy mơ màng áp bàn tay lên má. Mặt cô nóng lên khi nhớ đến những nụ hôn của anh trên thân thể cô, mùi hương của anh như phảng phất trên da thịt của cô, cho cô nhớ anh quá đỗi.

- **S**ao, em hiểu chưa vậy Lam Phương?

Phú Quang gõ mạnh tay lên bàn. Cô bé giật bắn mình, như vừa thoát ra khỏi cơn mơ:

- Dạ, anh Quang nói gì ạ?

- Anh hỏi em hiểu bài chưa? Em học hành như vậy sao, rồi làm sao đậu vào đại học cho nổi? Ngồi học mà đầu óc đi đâu đâu vậy?

Bị Phú Quang quát mắng, Lam Phương phụng phịu:

- Anh làm gì quát nạt em dữ vậy. Không đậu thì thôi chứ.

- Em nói như vậy mà nghe được à? Ba em đã tin cậy giao em cho anh, em không chịu học, anh ấy nói như thế nào đây?

- Chẳng cần anh nói gì cả?

Lam Phương cười nheo mắt:

- Ba em còn muốn chọn anh làm rể đông sàng nữa kia, cho anh phụ ba em ở công Trọng Hoàn.

Phú Quang nhú mày:

- Em nói chuyện điên điên gì vậy hả?

- Rồi khác biệt hà, bây giờ em không nói đâu. Mà anh cũng đẹp trai đáng yêu thật, có điều hơi... cả quỳnh một chút.

Phú Quang trừng mắt:

- Làm ơn tập trung học giùm cái đi. Nếu đi anh sẽ không dạy em nữa đó.

Lam Phương nhú mày:

- Anh khó quá hà, cái gì cũng quát nạt em. Hèn nào, con gái chê anh, không ai thèm yêu anh.

Hết còn chịu nổi, Phú Quang xếp sách lại, anh bỏ đi. Chưa kịp ra tới cửa, Lam Phương nhào lại, cô ôm lấy Phú Quang:

- Đàn ông gì đâu mau giận thế, em học đàng hoàng nè. Trở lại đi anh, bộ anh muốn ba em mắng em lắm hả?

Thở hắt ra, Phú Quang gõ mạnh tay cô:

- Làm ơn buông tôi ra! Cô quá quắt thật.

Lam Phương cười hì hì, song lần này cô chịu nghiêm chỉnh học. Đến phiên Phú Quang lại tự lự. Anh đã ra trường rồi đó, vào công ty Hoàng Lâm làm việc. Ông Lâm xem anh như con trong nhà, vì dù gì ông cũng là bạn cùng đi bộ đội với ba Phú Quang ngày xưa. Hòa bình, ông trở nên giàu có. Còn ông Hai, cha Phú Quang nghèo vẫn cứ nghèo, quanh năm bám vườn bám ruộng mà sống.

Phú Quang từng ở trong căn nhà này ăn học, rồi được ông Lâm cho cả việc làm, ân nghĩa tràn đầy.

Rồi Phú Quang nghĩ về người yêu của mình, yêu nhau mà cứ xa xôi. Cả tháng rồi, anh chưa về thăm cô, có lẽ cô rất mong anh. Lần nào gặp, cả hai cũng cãi nhau. Ngọc Thúy nghi ngờ anh có người yêu ở Sài Gòn, Phú Quang cứ phải giải thích:

- Nghèo như anh, ai mà thèm. Đến việc muốn cưới em, anh còn chưa lo nổi.
- Có ai bắt anh làm đám cưới lớn đâu.
- Đòi người có một lần, phải là cho ra vẻ đám cưới chứ em...
- Anh nghĩ gì vậy anh Quang? Em làm xong rồi nè.

Lam Phương tinh nghịch áp sát mặt cô vào mặt Phú Quang. Anh giật mình quát khê:

- Gì vậy?
- Em làm bài xong rồi. Gớm! Quát làm cho người ta giật cả mình luôn hà. Ghét!

Phú Quang cười gượng:

- Anh xin lỗi. Đâu đưa cho anh xem. Ồ, tốt rồi! Em hiểu bài phải không? Hết giờ rồi, chúng ta nghỉ nhé.

Phú Quang vừa định đứng lên, Lam Phương kéo tay anh lại:

- Anh Quang này!
- Gì?
- Em thi xong, anh cho em về quê với anh nhé?
- Chi vậy?
- Em muốn biết Núi BÀ, muốn được ngồi cáp treo lên đỉnh núi.
- Ừ.
- Anh hứa rồi ngen, hứa cưới với em là không được à! Ngoéo tay đi, anh là chúa hay quên.

Phú Quang bật cười, tuy nhiên anh cũng đưa ngón tay ra ngoéo cô bé. Lam Phương cười khúc khích. Cô đi lại bên cửa sổ, vung hai bàn tay làm động tác thư giãn. Trong một phút, Phú Quang chợt nhận ra Lam Phương đã lớn, nét đẹp xuân thì kiều diễm. Cô vẫn trẻ con nghịch ngợm, khác với cô chị Lam Ngọc, suốt ngày trầm ngâm không nói gì, đôi lúc lại ngu ngơ cười nói một mình.

Ông Lâm nói là Lan Ngọc bị sốt đau màng óc khi nhỏ. Cô rất hiền, cũng chịu khó làm việc trong nhà, nhưng cũng có lúc cô nổi điên lên, cả nhà đều sợ hết hồn. Trong nhà này, người cô chịu nghe lời lại là Phú Quang.

Đang ngồi đùa với con mèo, nhìn thấy Phú Quang, Lam Ngọc ngược lên cười:

- Anh Quang! Anh biết con mèo nói gì không?

Phú Quang mỉm cười:

- Mèo đâu biết nói hả em.

- Có. Nó khều tay em, nói: “Meo meo, anh yêu em”

Phú Quang phì cười:

- Em nghe câu nói này ở đâu vậy?

- Trong truyền hình đó: “Meo meo, anh yêu em”.

Cô kè má mình vào mặt Phú Quang và hôn anh một cái. Phú Quang giật mình tránh ra:

- Ngọc! Em làm gì vậy?

- Em yêu anh.

Trời đất! Cô nàng điên quá rồi. Phú Quang lắc đầu:

- Em không được nói như vậy nữa nghe chưa?

- Em yêu anh, tại sao không được nói vậy anh Quang?

Giải thích làm sao đây? Phú Quang đành nói:

- Đó là một câu nói không nên nói, em chỉ biết như vậy thôi.

- Không! Em thích nói: “Meo meo, anh yêu em”.

- Em nói câu này nữa, anh sẽ giận em và không chơi với em nữa đó.

Câu hăm dọa của Phú Quang lập tức được Lam Ngọc nghe theo, cô cười:

- Ừ, em không nói nữa.

- Em ngoan lắm.

Phú Quang bỏ đi. Anh lắc đầu vì Lam Ngọc lại cúi xuống hôn con mèo.

- Meo meo, anh yêu em...

Cô nói nhỏ xíu thôi. Phú Quang đi lên phòng mình, anh nghĩ đến Ngọc Thúy và chuyển về quê thăm cô. Có ba tháng rồi, nỗi nhớ cô cứ cháy bỏng lên trong tim anh.

Ngọc Thúy lên thị xã và đến căn nhà buổi tối nào Cao Khải đưa cô đến. Anh đã cho cô tình yêu và biến cô thuộc về anh.

Cô đi có ít nhất là mười lần, nhưng tâm dạng Cao Khải đâu không thấy, chỉ có cánh cửa khóa chặt từ cổng rào cho đến bên trong.

Anh nói anh sẽ về sau lần đi Miên, vậy mà anh biến mất không về nữa. Nước mắt Ngọc Thúy chảy ra. Hay là con ong đã tỏ rõ đường đi lối về, nên con ong không buồn quay lại tìm cánh hoa xưa? Cuộc đời cô anh đã đi qua. Một đêm chần gối, Khải ơi, vạn ngày nhớ nhau.

Ngọc Thúy lại quay về trong đau khổ và nước mắt.

- Ngọc Thúy!

Chiếc xe tấp vào sát Ngọc Thúy, cô giật mình quay lại. Là Phú Quang! Anh vui mừng:

- Anh đi tìm em, Ngọc Hiền nói em đi thị xã.

Ngọc Thúy hờ hững:

- Anh về hồi nào vậy?

- Vừa về tới là anh chạy đi tìm em ngay. Em bệnh hay sao mà ốm vậy?

- Ồ... anh về rồi chừng nào đi vậy?

- Ngày kia. Anh còn ở bên em tối nay và ngày mai nữa, vui chưa? Lên xe đi, anh chở về.

Ngọc Thúy leo lên ngồi sau xe, cô không ôm qua bụng anh như đã từng ôm. Sự cách xa nhau lâu ngày và trái tim cô bây giờ không còn dành cho anh nữa, khiến cô thấy lòng mình lạnh lẽo. Trong lúc Phú Quang hôn hờ, bàn tay anh lần tìm bàn tay cô.

- Nhớ em ghê!

Ngọc Thúy rút tay lại, lạnh nhạt:

- Nhớ em mà mãi ba tháng mới chịu về thăm em.

- Anh xin lỗi, tại anh bận kèm cho Lam Phương học thi. Cô ấy thi rồi là anh vù về đây thăm em. Em giận anh đấy à?

- Sao không giận, khi anh bỏ em quá lâu như vậy. Em có như thế nào, anh cũng đâu có biết.

- Anh thành thật xin lỗi em. Anh cũng định ít về để giành tiền rồi chúng mình cưới nhau, anh đưa em về Sài Gòn ở.

- Em không về Sài Gòn đâu.

Ngọc Thúy bâng khuâng. Cô có nên nói với Phú Quang, cô đã thay đổi, cô đã không còn yêu anh nữa. Cô thuộc về người đàn ông khác mất rồi. Cô vàng vố đau khổ vì sự biệt tăm biệt tích của người đàn ông đó.

Phú Quang vô tình không hay biết tâm tư ngổn ngang của Ngọc Thúy, anh đưa bàn tay cô lên môi hôn, tha thiết:

- Anh để dành cũng khá khá. Anh để trọn lương tháng của anh, com nước ăn uống gì có nhà bác Lâm lo hết cho anh, họ tử tế và thương anh.

Ngọc Thúy lơ đãng:

- Vậy à! Mừng cho anh.

- Anh dự định một, hai tháng nữa, mình cưới nhau, em thấy sao?

- Để xem!

- Anh về, em chẳng mừng gì cả.

- Em đang bệnh mà, anh không thấy sao?

- Em đi bác sĩ khám bệnh hay uống thuốc gì chưa, anh đưa em đi.

- Thôi! Phú Quang, mình ghé quán uống nước đi anh!

Ngọc Thúy bắt Phú Quang ghé vào quán cà phê hôm nào cô và Cao Khải đã vào. Dãy bàn trong góc vẫn còn, cây nguyệt quế vẫn tỏa mùi hương ngào ngạt, song bóng dáng anh vẫn bật tăm. Ngọc Thúy muốn khóc vì nhớ thương. Anh đang ở đâu, Khải ơi?

Bài hát từ trong quán vọng ra cho trái tim cô thêm nức nở...

Nằm đêm anh cứ thương em

Rơi nghiêng nước mắt một bên gối nằm

Thế này cho hết trăm năm

Đến muôn năm vẫn thắm thương em...

Phú Quang ngẩn ngơ vì một dòng nước mắt lăn tròn trên má Ngọc Thúy:

- Em sao vậy Thúy?

- Bài hát buồn quá hả anh?

- Em vẫn mau nước mắt như vậy à?

Phú Quang kéo nhẹ Ngọc Thúy vào lòng:

- Đừng quá ủy mị em ạ. À! Hồi chiều Ngọc Hiền nói với anh, em chuẩn bị mở tiệm uốn tóc và cho thuê áo à?

- Dạ. Còn thiếu chút đỉnh vốn.

- Anh để dành đâu cũng bảy, tám triệu tiền để dành đám cưới, hay em cứ lấy để xoay xở.

- Để em tính xem.

Ngọc Thúy đâu có tính gán bó với Phú Quang, song cô đang ở vào cái thế không còn cách nào chọn lựa khi mà Cao Khải đi và không quay trở lại.

- **C**ái gì! Chị có... bầu?

Ngọc Thúy bịt miệng em gái:

- Em khê chứ, ba mẹ nghe được thì sao?

- Nhưng mà... của ai vậy?

- Anh Khải.

Ngọc Thúy ứa nước mắt:

- Anh ấy đã bỏ chị đi mất không trở lại nữa rồi.

- Vậy rồi chị tính sao?

- Anh Quang đang muốn cưới chị.

- Nghĩa là chị sẽ ưng anh Quang?

- Chị cũng không biết nữa.

Lòng dạ Ngọc Thúy rối bời. Có một tháng rồi còn gì nữa, Cao Khải đã đi và không quay trở lại. Anh đã lấy đi cuộc đời trong trắng của cô. Có phải chăng những món quà và số tiền anh cho cô là những thứ anh muốn đền bù cho cô. Đồ sớ khanh! Cô sẽ ưng Phú Quang, nhưng làm sao để Phú Quang thừa nhận giọt máu trong cô?

Ngọc Thúy đến nơi hẹn với Phú Quang, trăng cũng vừa lên, con trăng mười sáu tròn vành vạch hiện rõ trên bầu trời trong vắt. Phú Quang cũng vừa đến, anh đón Ngọc Thúy trong vòng tay:

- Sáng anh đi sớm rồi.

- Chùng nào anh về? Hay là anh lại bỏ em mịt mù như trước đây?

- Anh sẽ thường xuyên về. Lam Phương thì rồi.

- Lam Phương là ai mà anh nhắc hoài vậy?

- Con gái út của bác Lâm, năm nay cô ấy mười bảy.

- Chắc là xinh lắm nhỉ?

- Anh không nghĩ đến chuyện xinh hay không xinh, người ta giàu, còn mình nghèo.

- Bữa nay ba mẹ đi Bình Dương ăn đám cưới hết, nhà có mình em Ngọc Hiền. Nhỏ ấy nói ngày mai anh đi, nên nấu món cháo gà xé phay đãi anh, mình về nhà ghen anh.

- Cũng được.

Ngọc Thúy và Phú Quang về đến, Ngọc Hiền cũng vừa dọn bàn ăn. Cô vui vẻ chào Phú Quang.

- Anh Quang! Ăn gà xé phay phải có rượu phải không anh? Anh uống được rượu nếp than không, mẹ em cất đó, ngon lắm.

Phú Quang mỉm cười:

- Chút chút.

- Vậy em với anh và chị Thúy, nhậu một bữa đi.

Cô đùa:

- Không say không về, nhậu cho tới quắc cần câu luôn.

Ngọc Thúy ngồi vào bàn:

- Có cần chị phụ gì không?

- Thôi, không cần. Nào, chúng ta nhập tiệc đi!

Ngọc Thúy cố tình rót rượu vào đầy ly của Phú Quang.

- Uống đi anh! Thịt gà luộc phải chấm muối ớt và rượu nếp than mới ngon.

Phú Quang vô tình uống cạn một ly, hai ly, ba rồi bốn năm, Phú Quang bắt đầu say.

- Anh thấy em có đến bốn năm người lận đó Thúy.

- Anh say rồi, hay là em dìu anh vào phòng ngủ nhé!

Phú Quang say mèm, hai chị em Ngọc Thúy phải dìu vào phòng.

...

Phú Quang giật mình thức giấc, anh nhắm mắt rồi mở mắt ra. Anh đang ở đâu vậy, không phải nhà ở Sài Gòn cũng không phải nhà ba mẹ, mà... Bất giác, Phú Quang nhìn xuống, anh hoảng hốt vì Ngọc Thúy nằm cạnh anh, cô cũng người trần như anh, cô giật mình thức giấc theo rồi cười một mình:

- Anh dậy rồi à?

Phú Quang lúng túng:

- Sao... anh ở đây vậy?

- Đêm qua anh với em và Ngọc Hiền ăn thịt gà, uống rượu nếp than, anh quên rồi sao? Anh say nên ngủ lại với em.

Ngọc Thúy ôm qua ngực Phú Quang.

- Em đã thuộc về anh, anh không được bỏ em. Anh mà bỏ em, em... tự tử chết.

Phú Quang cảm động:

- Làm sao anh có thể bỏ em khi em đã thuộc về anh. Chúng ta cũng đâu phải mới yêu nhau một ngày một bữa gì đâu. Anh không nhớ tỏ tình với em khi nào nữa, có điều mình đã yêu nhau mấy năm rồi chứ ít sao. Anh sẽ cưới em, nhất định.

Ngọc Thúy giấu mặt vào ngực Phú Quang, nước mắt cô chảy ra. Cô đã lừa dối người bạn tình của mình, tuy nhiên cô không có chọn lựa nào khác hơn.

Nước mắt cô ướt thấm ngực Phú Quang, anh nâng mặt cô, hôn lên những giọt nước mắt đầm đìa:

- Anh sẽ cưới em mà. Tin anh đi, anh chỉ yêu có một mình em mà thôi. Sáng nay anh phải về Sài Gòn, anh sẽ về vào chủ nhật tới, nói chuyện chúng mình với ba mẹ.

- Cũng không cần gấp đâu anh.

- Phải gấp chứ em, khi em đã là của anh.

Ngọc Thúy khép mắt lại, dòng nước mắt lại tràn ra, cô hiểu một điều: Tình yêu cô từng dành cho Phú Quang không còn nữa...